

Jacobo
Feijóo

Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

TU DECIDEIXES LA HISTÒRIA

Missió
PANDÈMIA

ESPERA UN MINUT!

Aquest llibre no és normal. Al contrari que amb els altres llibres, aquí hauràs de prendre decisions, i cada cop que ho facis, la teva aventura canviarà. Pensa bé què tries, perquè podries acabar bé o... morir en l'intent.

SABRÀS QUE HAS DE PRENDRE UNA DECISIÓ QUAN ENS VEGIS.

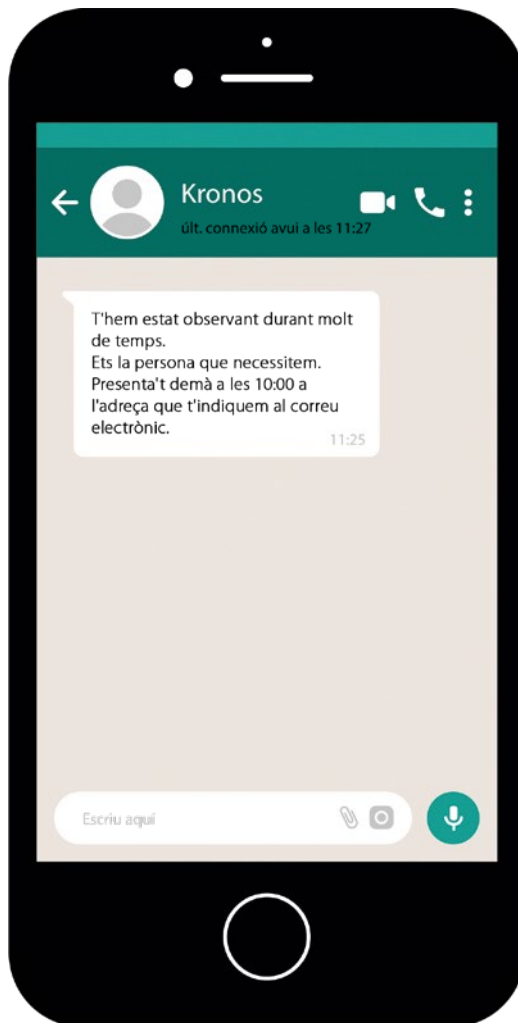

A més, recorda que, si et cal ajuda en la teva aventura, sempre pots consultar la WikiKronos a l'última pàgina del llibre.

Ah, i jo soc en Kraki.
I aquest fava d'aquí
és en Gobelet.

De debò? Això no et pot estar passant a tu. Fas uns ulls com unes taronges quan el mires el telèfon. No, no et pot estar passant. Has rebut un missatge de l'Agència Kronos! La misteriosa corporació que apareix en algunes notícies! És una organització tan secreta que només se senten rumors sobre la seva existència. Ningú no en sap realment res.

Després de consultar-ho amb els pares i comprovar que el missatge és cert i no una mentida d'algú perillós, l'endemà apareixes al lloc convingut a l'hora convinguda. Ets un sac de nervis.

Et reben amb les màximes mesures de seguretat. Has d'accedir a l'edifici fent voltes i revoltes per diferents portes i passadissos. Els guàrdies que et custodien no se separen de tu i no diuen ni una paraula en cap moment. És clar que el secret que envolta l'Agència Kronos és absolut. Finalment et deixen davant d'una persona.

–Per fi has arribat! –exclama exhibint un ampli somriure–. Soc la Maria García, la directora d'aquest projecte.

–Quin projecte? –preguntes, sense saber encara ben bé què passa.

La Maria et mira preguntant-se alguna cosa a si mateixa i, després d'uns instants de dubtes, continua:

–Tens raó. Serà millor començar pel principi. Segueix-me. T'esperàvem.

Camines amb la Maria fins a una sala. L'habitable és agradable, i et recorda els gabinets del segle XIX. Té una xemeneia, unes butaques i una taula baixa on reposen unes tasses de te. Davant dels teus ulls, tres persones conversen tranquil·lament. Quan encara estàs digerint tot això, la Maria t'interromp els pensaments.

–Et presento el meu equip: el doctor Oriol Vila, la professora Iria Carballo i el major Iker Echevarría.

–Hola –dius amb un filet de veu.

–Caram, caram... Sang jove per aquí –afegeix el major Echevarría amb la seva veu cavernosa mentre gira la vista cap a tu.

–Ui, quina sorpresa! –exclama la professora Iria, joiosa de veure't.

–Algú nou sempre suma a l'equip. Almenys, això diuen –sents que comenta el doctor Oriol, amb una mica de sorna.

La directora, la Maria García, et convida a seure a la butaca lliure i t'ofereix un te amb bergamota.

–El major Echevarría és el nostre home d'acció. No hi ha ningú millor per a les situacions de perill. La professora Iria ha devorat més llibres que tots els ratolins de biblioteca, i el doctor Oriol..., bé, no hi ha byte que se li resisteixi. Tots tres t'ensenyaran tot el que necessites saber.

–Continuo sense entendre gaire res –t'atreveixes a xiuxiuejar.

–És normal, no t'has de preocupar –contesta el major Echevarría-. L'Oriol fa molt de temps que et hackeja. Vals més del que et penses. Ets una persona intel·ligent i valenta. Et necessitarem.

–Hi, hi –riu la professora Iria amb una rialla que sona a campanetes-. Kronos és una agència científica secreta. Existeix des del segle XIX, encara que no ho sàpiga ningú. La va fundar la reina Isabel II d'Espanya a partir d'uns estudis de l'escriptor Verne, que després va perfeccionar

l'escriptor Wells. Hem après a viatjar en el temps... Com ho sents!

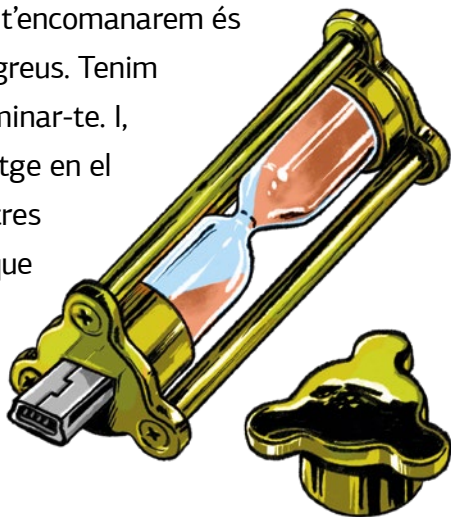
Al·lucines. És millor del que hauries sospitat mai. Viatjar en el temps! Això et permetria viure com a protagonista milers d'aventures d'allò més interessants.

–Ens dediquem a desvelar interrogants de la història. A vegades són coses rares que trobem en restes arqueològiques, a vegades són misteris... I, per saber ben bé què és el que ha passat..., enviem un explorador a un altre moment històric –conclou el doctor Oriol amb una carassa simpàtica.

–No és la primera vegada que descobrim coses molt estranyes –l'interromp la directora Maria–. Fins i tot objectes o éssers que no creuries mai que hagin existit. Saps que una vegada vam haver de lluitar contra un vampir en la Transilvània del segle XIV?

Quan estàs a punt de contestar, la directora Maria t'interromp de nou.

–Però... un moment! La missió que t'encomanarem és delicada. I, a més, implica perills molt greus. Tenim enemics poderosos que intentaran eliminar-te. I, per desgràcia, el nostre mètode de viatge en el temps no és perfecte. Alguns dels nostres exploradors..., és a dir..., ehem..., vaja, que no han pogut tornar mai amb nosaltres per una errada del sistema.

–No aconseguim trobar un *software* que funcioni del tot bé –conclou el doctor Oriol amb el seu mig somriure cínic.

La directora Maria es posa molt seriosa.

–Ets a temps d'anar-te'n. No podem obligar-te. Ets lliure d'abandonar si això et fa por. Demà canviaríem d'adreça i no tornaries a trobar-nos mai més, encara que nosaltres sempre et podríem observar, recorda-ho. Entre l'Iria i l'Oriol ho sabem quasi tot. I pel que fa al major Echevarría..., n'hi ha prou de dir que sap fins a setze formes diferents de matar un enemic només amb el seu bastó.

La directora Maria García guarda un minut de silenci demolidor i, amb una mirada de foc, t'etziba:

–Abans d'explicar-te quina és la missió i quins són els nostres enemics, digues: t'atreveixes a continuar?

1. Buf. La veritat és que la decisió no és gens senzilla. Si et fa por ficar-te en una cosa tan tèrbola, surt d'aquí per la **PÀGINA 76.**

2. Però si vols viure una aventura trepidant, continua a la **PÀGINA 107.**

Corres uns metres fins al pastor.

–Un moment, amic! –li crides–. M’he perdut i no vull passar la nit al ras.

El pastor sembla bona persona. Et mira de dalt a baix i, sorprès, et contesta:

–La teva roba és molt estranya. No sembles un senyor. I apostaria que fuges d’algú.

–En realitat, uns soldats em van disparar amb la ballesta –li repliques–, però jo no havia fet res dolent!

Després d’uns segons de dubte, el pastor sembla creure’t. T’indica que l’acompanyis fins a la seva mallada abans que la nit no caigui del tot. Pel camí li vas preguntant coses sobre la seva vida i també sobre l’edat mitjana.

–I què és això de la pesta negra? –li comentes, per treure-li informació.

–No ho sé ben bé –et diu–. A mi no m’ha afectat. Tot i això, sí que se m’han mort algunes ovelles. He hagut de cremar-les per evitar que contagiessin les altres. A la ciutat és terrible, allí veus coses tremendes.

–I fa gaire que va començar? –hi insisteixes.

–No ho recordo... Fa temps que sembla que sempre és hivern. No notes el mateix fred mes rere mes?

No li respons. Ja saps que a l’edat mitjana hi hagué una època anomenada Petita Edat de Gel, on un canvi climàtic va convertir mig món en un hivern d’anys i anys. En el segle XXI està començant a passar justament el contrari.

–I les rates? –ho intentes per última vegada.

–Ui –et diu el pastor–. No n'hi ha gaires, al camp. Com a molt, algun ratolí.

–I, si no hi ha rates, com és que van emmalaltir les teves ovelles i tu no?

–Qui sap –contesta ja sense ganes–. Un dimoni, una bestiola..., ves a saber.

Guardes silenci. Se li nota que s'ha cansat de parlar. Saps, per la teva experiència, que els dimonis no causen malalties, almenys en el segle XXI. I les bestioles..., quines bestioles? Tens la sensació que t'acostes a la resposta, però no acabes d'encertar-la. Penses. Les bestioles en qüestió, o el que siguin, habiten les ciutats i els camps. Sembla que els agrada la brutícia i a vegades conviuen amb les rates. Per tant... només poden ser...

El pastor t'interromp els pensaments.

–És aquí –et diu–. A dormir! Demà serà un altre dia.

T'arrauleixes entre la palla. Tot el ramat d'ovelles s'api-nya i es posa a dormir. Això fa que la mallada estigui calenteta i no trigues a caure en el son més profund.

L'endemà et despertes en forma. La filla del pastor, la Leonor, et porta formatge i mel. És la cosa més bona que has tastat mai! Els aliments tenen molt més gust que avui

dia, i fins i tot l'aire es respira més net! Mentre xerres amb la noia, comences a pensar en el teu pas següent. Ja has perdut massa temps i la bateria del teu telèfon comença a estar molt baixa. Això és perillós per a tu.

–A mi m'agradaria ser marquesa –t'explica ella, assenyalant el castell que hi ha a poca distància–. Aquells sí que viuen bé. Encara que tinguin la pesta!

–Tots la tenen? –preguntes.

–El boter no. Viu allà –remata la noia indicant una caseta als afores de la ciutat.

Ha arribat el moment de decidir el pas següent.

1. Pots anar fins a la cort a la **PÀGINA 103**.
2. O visitar el boter a la **PÀGINA 40**.
3. Escolta, se t'ha acudit examinar les ovelles, a veure si aporten alguna pista? Fes-ho a la **PÀGINA 80**.